

Ołtarz Wita Stwosza

Wit Stwosz był jednym
z
najwybitniejszych
artystów europejskich.

Urodził się około 1447
roku w miejscowości
Horb,
w niemieckiej
Szwabii.

Na zaproszenie patrycjuszy i radnych miasta w 1477 roku Wit Stwosz przyjechał do Krakowa, jako trzydziestoletni, dojrzały już artysta.

Rada miasta powierzyła mu wtedy bardzo odpowiedzialne zadanie – wykonanie największego ołtarza w głównym Kościele parafialnym p. w. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny.

- Prace nad Ołtarzem Mariackim rozpoczęły się w roku 1477 i trwały 12 lat.
 - Wymiary 11 × 13 m
- Konstrukcja wykonana w drewnie dębowym, tło w modrzewiu.
- Figury wyrzeźbione są z litych kłoców lipowych

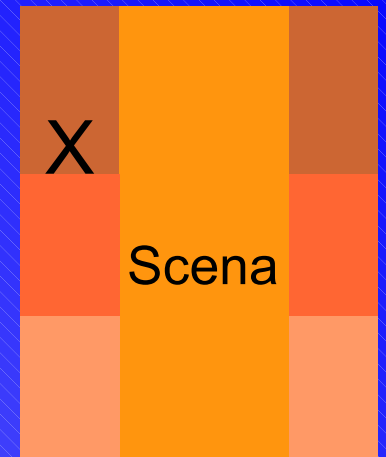

Kiedy szafa jest zamknięta, płaskorzeźby przedstawiają 12 scen z życia Marii i Jezusa.

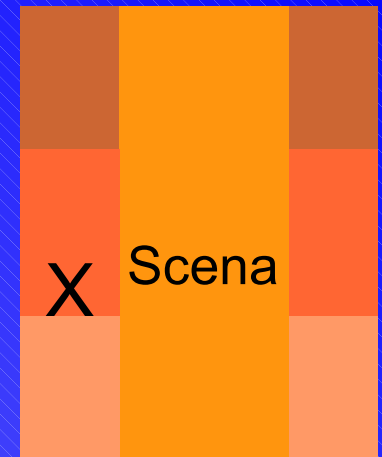

Otwarty ołtarz na ruchomych skrzydłach ilustruje sześć Radości Maryi: od Zwiastowania po Zesłanie Ducha Świętego.

Zwiastowanie

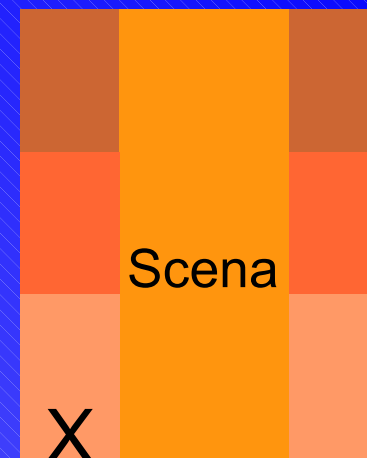

Narodziny Pana Jezusa

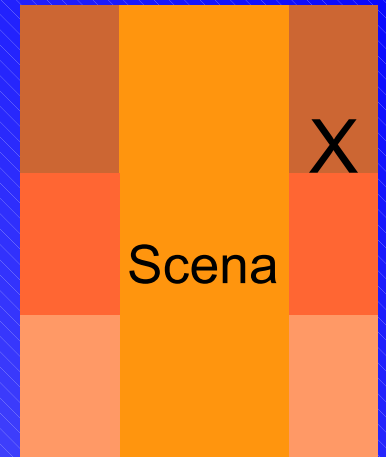
Jezus leży na sianie. Maria i Józef stoją tuż obok Niego. Maria jest ubrana w zielono- złotą szatę.

Hołd Trzech Króli

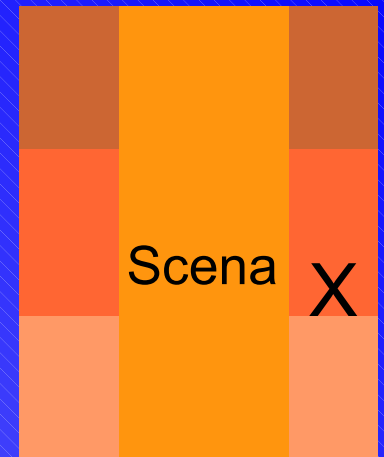
**Maria trzyma Jezusa
na rękach. Jeden
z trzech mędrców
klęka przed
dzieciątkiem.**

Zmartwychwstanie Chrystusa

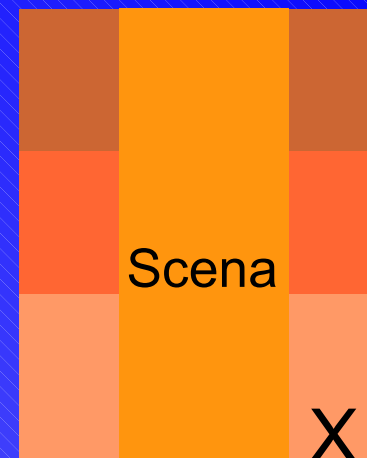
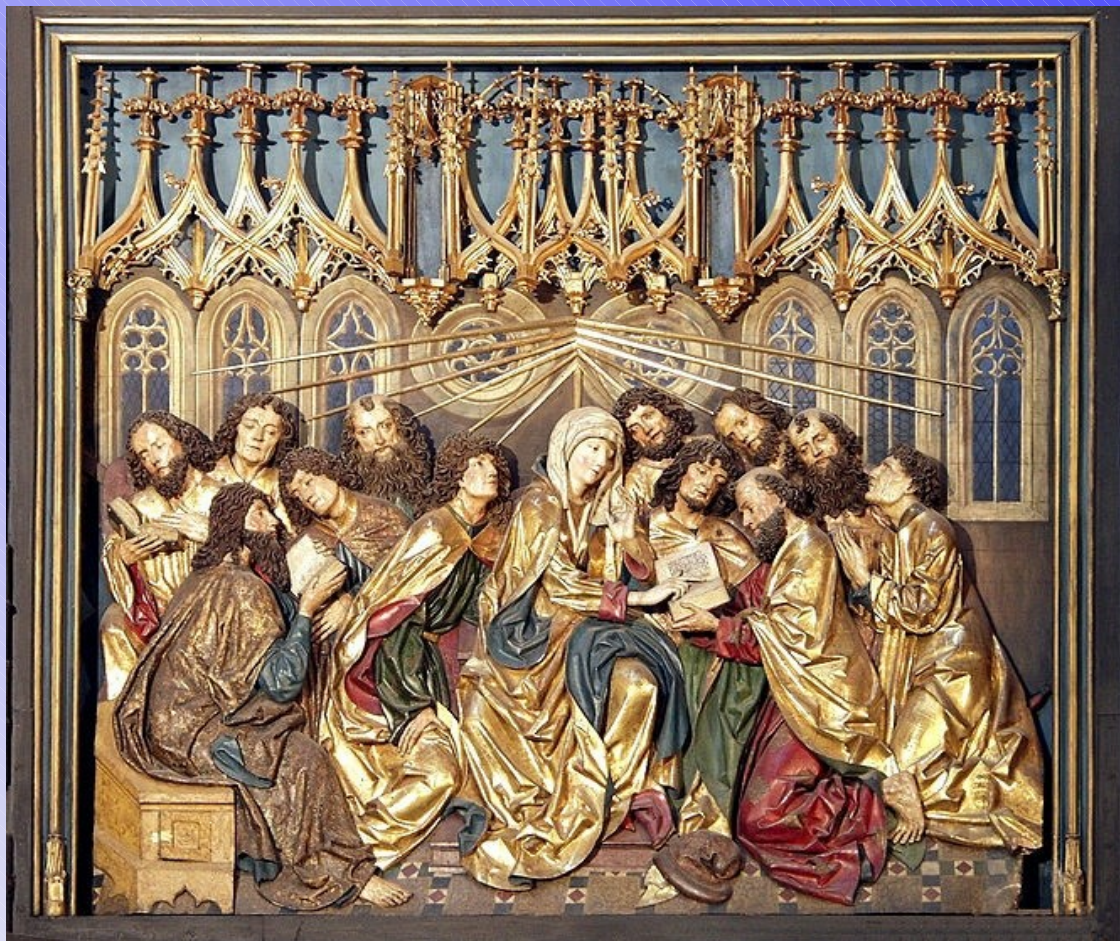
Na tej części ołtarza widać
Jezusa Zmartwychwstałego
z grobu.

Wniebowzięcie Chrystusa

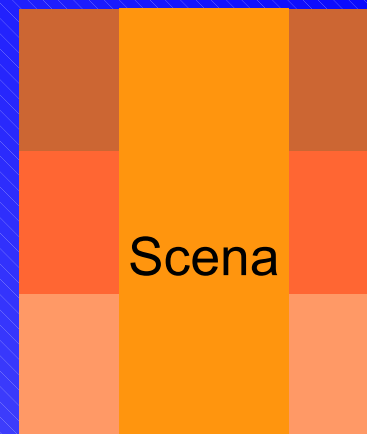
**Wniebowstąpienie
Jezusa. W tej scenie
widać modlącą się Maryję
oraz tłum wiernych.**

Zesłanie Ducha Świętego

**Na samym dole
znajduje się scena
Zesłania Ducha
Świętego. Ukazani są
apostołowie, a nad
nimi światło Ducha
Świętego.**

Scena główna

Scena

Główną sceną ołtarza jest Zaśnięcie Marii Panny, otoczonej przez Apostołów. Powyżej Wit Stwosz przestawił Wniebowzięcie Maryi.

Zwieńczeniem ołtarza jest Koronacja Matki Bożej, w obecności aniołów. Postać Matki Boskiej i podtrzymującego ją świętego Jana jest wycięta z jednego pnia drewna lipowego, podobnie jak postacie Chrystusa, jego matki i dwóch aniołów w scenie Wniebowzięcia.

Zbigniew Herbert

Wit Stwosz: Uśnięcie NMP

Zbigniew Herbert urodził się 29 października 1924 roku we Lwowie w rodzinie Bolesława i Marii z d. Kaniak. Ojciec przyszłego poety był prawnikiem i dyrektorem jednego z lwowskich banków. Rodzina Herbertów pochodzi z Anglii. Jest poetą znanym i cenionym w Polsce i za granicą. Jego wiersze były tłumaczone na język angielski, włoski, czeski, holenderski i szwedzki.

Do najważniejszych nagród, którymi wyróżniony został Herbert należą:

- nagroda im. Nikolausa Lenaua (1965)
- nagroda im. Herdera (1973)
- nagroda im. Petrarcki (1978)
- Międzynarodowa Nagroda Pisarska Walijskiej Rady Sztuki (1984)

Wit Stwosz: Uśnięcie NMP

Jak namioty przed burzą marszczą się złote opończe
przybór gorącej purpury odsłania piersi i stopy
cedrowi apostołowie unoszą ogromne głowy
nad wysokością zawisa broda ciemna jak topór

Kwitną snycerskie palce. Cud się dłoniom wymyka
więc kładą je na powietrzu - powietrze się burzy jak struny
Gwiazdy się mącą na niebie z gwiazd jest także muzyka
lecz nie dosięga ziemi i trwa wysoko jak luna.

A Panna Maria usypia. Idzie na dno zdziwienia
trzymają ją w wątlej siatce umiłowane oczy
upada coraz wyżej jak strumień przez palce przenika
a oni schylają się z trudem nad wstępującym obłokiem

Wiersz Zbigniewa Herberta prezentuje główną scenę ołtarza Wita Stwosza.

- Składa się z trzech strof.
- Widoczne jest zastosowanie porównań: „Jak namioty przed burzą marszczą się złote opończe”. Mają one na celu jak najdokładniejsze przedstawienie sytuacji i emocji tam występujących.
- Złoto i purpura nadają scenie przepych i splendor.
- Scena przedstawiona jest w sposób dynamiczny: „unoszą ogromne głowy”, „zawisa broda ciemna”.